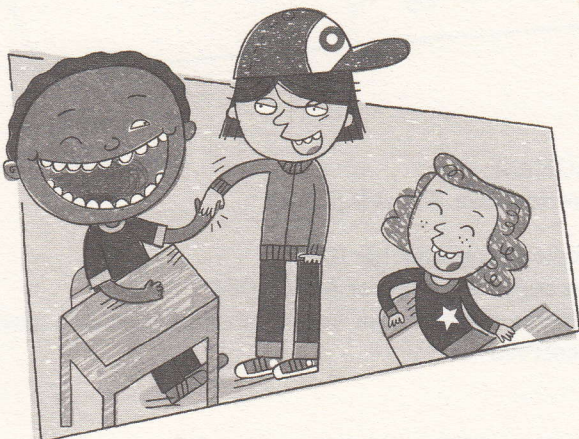

**LOUIS
SACHAR**

**Povești piezișe
de la Școala-n Dungă**

Ilustrații de Peter Allen

Traducere din engleză
de Cristina Elena Gogâță

ARTHUR

CUPRINS

INTRODUCERE	7
1. DOAMNA GOLF	9
2. DOAMNA JEWIS	15
3. JOE	20
4. SHARIE	26
5. TODD	30
6. BEBE	36
7. CALVIN	41
8. MYRON	47
9. MAURECIA	52
10. PAUL	57
11. DANA	63
12. JASON	68
13. RONDY	74

14. SAMMY .RO	78
15. DEEDEE	84
16. D.J.	90
17. JOHN	94
18. LESLIE	98
19. DOAMNA ZARVES	103
20. KATHY	104
21. RON	109
22. CEI TREI ERICI	113
23. ALLISON	117
24. DAMEON	121
25. JENNY	126
26. FERRENCE	132
27. JOY	138
28. NANCY	143
29. STEPHEN	149
30. LOUIS	154

INTRODUCERE

CARTEA DE FAȚĂ CUPRINDE TREIZECI DE POVEȘTI DESPRE COPIII ȘI PROFESORII DE LA ȘCOALA-N DUNGĂ. DAR, ÎNAINTE SĂ VĂ POVEȘTEȘC DESPRE EI, AR FI BINE SĂ ȘTIȚI UN LUCRU, CA SĂ NU VĂ ZĂPĂCIȚI.

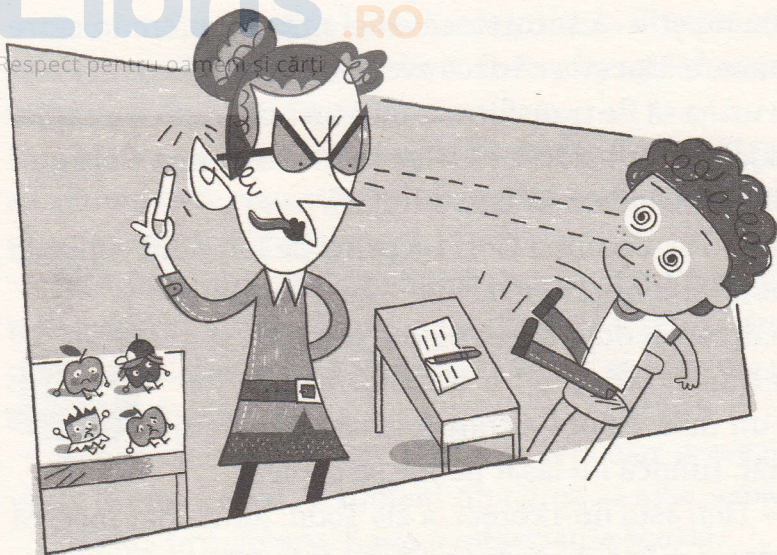
DIN GREȘALĂ, ȘCOALA-N DUNGĂ A FOST CLĂDITĂ DE-A-NDOASELEA. TREBUIA SĂ AIBĂ DOAR UN ETAJ, CU TREIZECI DE CLASE ÎNȘIRUITE. ÎN LOC SĂ FIE AȘA, ȘCOALA ARE TREIZECI DE ETAJE, CU O CLASĂ LA FIECARE ETAJ. CONSTRUCTORUL A SPUS CĂ-I PARE TARE RĂU.

COPILOR DE LA ȘCOALA-N DUNGĂ LE PLACE SĂ AIBĂ O ȘCOALĂ PIEZISĂ. AU UN TEREN DE JOACĂ NEÎNCHIPUIT DE MARE.

TOȚI COPIII ȘI PROFESORII DESCRIȘI ÎN CARTEA ACEASTA SUNT DIN CLASA DE LA ULTIMUL ETAJ. AȘTEFEL CĂ AICI SUNT TREIZECI DE POVEȘTI DE LA ETAJUL TREIZECI AL ȘCOLII-N DUNGĂ.

S-A ZIS CĂ POVEȘTILE AȘTEA SUNT CIUDATE ȘI CARAGHIOASE. POATE CĂ E ADEVĂRAT. TOTUȘI, CÂND LE-AM SPUS COPILOR DE LA ȘCOALA-N DUNGĂ POVEȘTI DESPRE VOI, EI AU FOST DE PĂRERE CĂ VOI SUNTEȚI CIUDAȚI ȘI CARAGHIOȘI. ȘI POATE CĂ ȘI AȘA E ADEVĂRAT.

DOAMNA GORF

Doamna Gorf avea limba lungă și urechile ascuțite. Era cea mai rea profesoară de la Școala-n Dungă. Era profesoară la clasa de la etajul treizeci.

— Copii, dacă nu sunteți cuminiți, i-a prevenit ea, sau dacă nu rezolvați bine vreun exercițiu, o să mișc din urechi, o să-mi scot limba și o să vă transform în mere!

Doamna Gorf nu suferea copiii, dar îi plăceau la nebunie merele.

Joe nu știa să socotească. Nici măcar nu era în stare să numere. Dar știa că dacă avea să greșească vreun exercițiu urma să fie transformat într-un măr. Așa că a copiat de la John. Nu-i plăcea să trișeze, însă doamna Gorf nu-l învățase niciodată să facă adunări.

Într-o zi, doamna Gorf l-a prins pe Joe când copia de la John. Și-a mișcat urechile – mai întâi urechea dreaptă, după aceea pe cea stângă –, și-a scos limba, iar apoi l-a transformat pe Joe într-un măr. Apoi l-a transformat și pe John în măr, fiindcă l-a lăsat pe Joe să copieze.

— Hei, asta nu-i corect, a zis Todd. John doar încerca să-i dea o mână de ajutor prietenului său.

Doamna Gorf și-a mișcat urechile – mai întâi urechea dreaptă, după aceea pe cea stângă –, și-a scos limba, iar apoi l-a transformat pe Todd în măr.

— Cine mai crede de cuviință să-și spună părerea? i-a întrebat ea.

Nimeni n-a zis mâc.

Doamna Gorf a izbucnit în râs și a așezat cele trei mere pe catedră.

Stephen a început să plângă. Nu se putea abține. Îi era frică.

— La mine în clasă nimeni n-are voie să plângă, a spus doamna Gorf.

Și-a mișcat urechile – mai întâi urechea dreaptă, după aceea pe cea stângă, și-a scos limba, iar apoi l-a transformat pe Stephen în măr.

Copiii n-au zis absolut nimic tot restul zilei. Și, când au ajuns acasă, erau atât de înfricoșați, încât și cu părinții s-au temut să vorbească.

Însă Joe, John, Todd și Stephen n-au avut cum să se mai întoarcă acasă. Doamna Gorf i-a lăsat pur și simplu pe catedră. Puteau să vorbească între ei, dar nu prea aveau ce să-și spună.

Părinții lor erau foarte îngrijorați. Habar n-aveau pe unde le erau copiii. Și nimeni nu părea să aibă habar.

În ziua următoare, Katie a întârziat la școală. În clipa în care a intrat în clasă, doamna Gorf a transformat-o într-un măr.

În timpul orei, Paul a strănutat. Și el a fost transformat într-un măr.

Când Paul a strănutat, Nancy i-a zis „Sănătate!”. Doamna Gorf și-a mișcat urechile – mai întâi urechea dreaptă, după aceea pe cea stângă –, și-a scos limba, iar apoi a transformat-o pe Nancy într-un măr.

Terrence a căzut de pe scaun. Și el a fost transformat într-un măr.

Maurecia a încercat să fugă din clasă. Ajunsese la jumătatea drumului spre ușă când urechea dreaptă a doamnei Gorf a început să se miște. Pe când a pus mâna

pe clanță, urechea stângă a doamnei Gorf s-a mișcat. Maurecia a deschis ușa și a făcut un pas în afară când doamna Gorf și-a scos limba. Maurecia s-a transformat în măr.

Doamna Gorf a ridicat mărul de pe podea și l-a așezat pe catedră alături de celelalte mere. După care s-a întâmpat ceva haios. Doamna Gorf s-a întors, a alunecat pe o bucată de cretă și a căzut.

Cei trei Erici au râs. Au fost transformați în mere.

Doamna Gorf avea douăsprezece mere pe catedră: Joe, John, Todd, Stephen, Kathy, Paul, Nancy, Terrence, Maurecia, plus cei trei Erici – Eric Prăjitu, Eric Unsu și Eric Coptu.

Louis, profesorul de serviciu, a intrat în clasă. În pauză le simțise lipsa copiilor. Auzise că doamna Gorf era o profesoară rea. Așa că a venit să cerceteze. A văzut cele douăsprezece mere de pe catedra doamnei Gorf.

„Cred că m-am înșelat“, s-a gândit el. „Mai mult ca sigur că e o profesoară bună dacă atât de mulți copii îi aduc mere.“ Louis a coborât înapoi pe terenul de joacă.

În ziua următoare, încă doisprezece copii au fost transformați în mere. Louis, profesorul de serviciu, s-a întors în sala de clasă. A văzut douăzeci și patru de mere pe catedra doamnei Gorf. În clasă mai rămăseseră doar trei copii.

„Cred că e cea mai bună profesoară din lume“, i-a trecut prin minte lui Louis.

Până la sfârșitul săptămânii, toți copiii fuseseră transformați în mere. Doamna Gorf nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

— Acum pot să plec acasă, a zis ea. Nu mai sunt nevoită să predau. Niciodată n-o să mai fiu nevoită să urc treizeci de etaje.

— Nu pleci nicăieri! a urlat Todd.

A sărit de pe catedră și i-a tras un bobârnac peste nas doamnei Gorf. Celelalte mere s-au luat după el. Doamna Gorf a căzut pe podea. Merele s-au năpustit asupra ei.

— Terminați, a urlat ea, că dacă nu sos de mere vă fac! Dar merele nu s-au oprit, iar doamna Gorf n-avea ce să le facă.

— Transformă-ne înapoi în copii! i-a cerut Todd.

Doamna Gorf n-a avut de ales. Și-a scos limba, și-a mișcat urechile – de data asta mai întâi urechea stângă, iar apoi pe cea dreaptă – și a transformat merele la loc în copii.

— În regulă, a spus Maurecia, hai să mergem la Louis. El o să știe ce-i de făcut.

— Nu! a țipat doamna Gorf. Vă prefac iar în mere.

Și-a mișcat urechile – mai întâi urechea dreaptă, după aceea pe cea stângă – și și-a scos limba. Însă Jenny i-a

pus o oglindă în față, iar doamna Gorf s-a transformat pe ea însăși într-un măr.

Copiii nu știau ce să facă. Rămăseseră fără profesor. Cu toate că doamna Gorf era rea, nu credeau că era drept să o lase așa, transformată într-un măr. Dar niciunul dintre copii nu știa cum să-și miște urechile.

Louis, profesorul de serviciu, a intrat în clasă.

— Unde e doamna Gorf? i-a întrebat el.

Nimeni n-a zis mâc.

— Măi să fie, ce foame mi-e, a spus Louis. Nu cred că doamna Gorf o să se supere dacă mănânc mărul ăsta. La urma urmei, mereu are o grămadă de mere.

Louis a luat mărul care de fapt era doamna Gorf, l-a șters bine de cămașă, iar apoi l-a mâncat.

